

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:05	20:20	19:20	תל אביב
21:08	20:23	19:18	ירושלים
21:06	20:20	19:21	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

מעלת הקדושה

הקב"ה אוהב קדושה ומי שזוכה לכך הרי הוא גדול מהמלאכים

חשיבות התורה

אל האדמו"ר מנדבורנה זי"ע, נכנס יהודי עשיר, גביר אמיד שהגיע מארצות הברית, ובקשתו בפיו. 'אני זקוק לטובה גדולה מאוד מהרבי', אמר האיש, ופירט את בקשתו. זו היתה אכן טובה ייחודית שדרשה מהרבי מאמץ לא מבוטל, והרבי החל להרהר אם וכיצד להיענות.

לפתע, נייער הרבי משרעפיו ושאל: 'מה תתן לי בתמורה?' הגביר היה מופתע, הן הרבי הוא לא אחד המבקש תמורה, הן את כל נפשו הוא מוסר לסייע לכל יהודי... בתוך רגע התאושש, שלף את פנקס השיקים מארנק העור היוקרתי ואת העט המזוהב מכיס חולצתו הממותגת, ואמר לרבי בפשטות: 'מה שהרבי יאמר, כמה שצריך אני רושם בשיק...'

הרבי הצטחק. 'האמנם? אתה מוכן לתת לי כל מה שאבקש?' 'בוודאי', השיב הגביר, וכבר פתח את העט והחל לרשום...

'לא לא לזה התכוונתי', חייך הרבי, 'תן לי הבטחה שמהיום ואילך, אתה לומד שעה דף היומי, כל יום, אבל כל יום! זה מה שאני מבקש!'

הגביר היה מופתע, אך הלא הבטיח כי יעשה את כל מה שהרבי יבקש, ומה יעשה כי הרבי לא ביקש כל הון שבעולם, אלא התמסרות לשיעור הדף היומי? הוא מיהר לקבל את עצמו את בקשתו של הרבי, והרבי עשה כאשר התבקש...

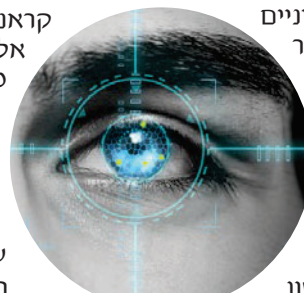
את הסיפור סיפר לי מורי ורבי זי"ע בעצמו, והוסיף משפט נוקב חדרי לב: 'האמן לי, יכולתי לבקש ממנו כל הון שבעולם... אך כשהודי ניצב לפניי ומוכן לעשות כל אשר אבקש - אנצל זאת למטרות החשובות באמת. הן הכסף הוא חשוב - אבל אמצעי בעלמא ולא מטרה, ולהוסיף שיעור תורה - זה היעד, זו המטרה!' כי התורה חשובה יותר מכל הון שבעולם!

אם כן, כוחו של בלעם היה שהיה יודע לכוון אותה שעה, ומשה רבינו לא ידע זאת. והקב"ה ברוב אהבתו לעם ישראל, שינה את הטבע, וכל אותם הימים לא כעס! כמה הקב"ה אוהב אותנו אהבתי אתכם אמר ה'! בלעם לא הצליח לקלל את עם ישראל!

מה עשה בלעם הרשע? אמר בלבק תראה, הקב"ה לא רוצה לקלל אותם, אתן לך עצה לעקוף את הקב"ה, **אלוקיהם של אלו שונא זימה** תכשיל אותם בזימה ותראה מה קורה. ואכן, עצת רשעים התקיימה, ונפלו עשרים וארבע אלף במגפה! כמספר כל החיילים שמתו בכל מלחמות המדינה עד היום. בחטא העגל, עבודה זרה בעוד המלך במסיבו, מתו רק שלושת אלפים איש, **וכאן מתו עשרים וארבע אלף איש!** פי שמונה!! רואים אנו כמה הקב"ה שונא זימה!

אבל באמת הדברים נוראים אף יותר! הנה קראנו בפרשת שבוע שעבר, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי. שימו לב למילים, **"ולא כיליתי"**! אילו פנחס לא היה עושה את מה שעשה היתה כלייה! לא רק עשרים וארבע אלף איש! ובמעשה שלו הציל את כל עם ישראל!!

הרי אנחנו יודעים שהקב"ה לא שורה במקום טומאה, אין הקדושה שורה במקום טומאה, אין שרתה השכינה על בלעם הרשע, טמא מטומא?! אלא שימו לב, בלעם הרשע כולו היה פגום, אבל אבר היה לו קדוש, זה העין שהייתה שתומה, שם שרתה השכינה! ולכן בלעם משתבח ואומר כמה פעמים 'נאום הגבר שתום העין', כי בגלל העין שלא ראה בה שרתה עליו שכינה, כי את העין הזו לא טימא! מעתה **נבין ונתפעל מה גודל מעלת העין!** שעין אחת של בלעם כמה גדול הכוח שלה. א"כ יהודי קדוש, ששתי העיניים שלו קדושות איזה שכינה שורה עליו!! איזה קדושה יש בו!! איזה זכות להיות יהודי ולהיות קדוש וקרוב לבורא יתברך!

קדושה זוקפת את קומתו של האדם. אדם שהוא קדוש כל השרפים והאופנים שואלים עליו: **מי זה פלוני אלמוני שהוא גדול כל כך**. מאידך הטומאה כופפת את קומתו הרוחנית של האדם בעולמות העליונים. לא רואים אותו למעלה!

כמו שאנו אומרים בברכות "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו" כשאדם מקדש את עצמו, לא רק שהוא מרויח את הקדושה עצמה, אלא ככל שהוא יותר קדוש יש ערך גדול יותר לכל המצוות והמעשים טובים שלו, כל הברכות והתפילות שלו **יש להם ערך אחר ודרגה אחרת**. הלימוד התורה של אדם סתם אינו דומה ללימוד תורה של אדם קדוש, זה רמה אחרת בכלל, זה לא אותו דבר! וכמו שאומר דוד המלך ע"ה אומר **"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"**. גל עיני? וכי תורה לומדים עם העיניים?! אלא שכשהעיניים פגומות אי אפשר להבין תורה, כשהעיניים קדושות יש יותר הבנה, יותר נקיות, יותר קניין בתורה.

ויצר הרע יעשה הכל כדי שלא ילמדו תורה, כי התורה היא תבלין ליצר הרע, היא הורגת את היצר הרע. ולפעמים, יצר הרע מכשיל את האדם בעבירה כדי שלא ילך לשיעור תורה, כדי שיתיאש מעצמו.

אשרי מי שבא לכאן ממרחק ובאישון ליל, כמה זכותו גדולה, למרות הקשיים והניסיונות קובעים עיתים לתורה בעקביות תמיד. **אדם שמקריב קרבן כספי או אחר, ונלבד שלא להפסיד שיעור תורה, יש ערך ללימוד שלו פי כמה וכמה**. ולהפך, מי שמבטל תורה בגלל ריוח כזה או אחר, זה קול יוצאת מהר חורב ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה.

בלק קורא לבלעם הנביא של אומות העולם לקלל את ישראל. מי היה בלעם? כתוב בפסוק "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה", ואמרו חז"ל בישראל לא קם אבל באומות קם ומיהו? זה בלעם בן בעור. במה היה בלעם גדול ממה רבינו? **שהיה יודע דעת עליון**. ומפרשת הגמ' (ברכות דף ז) ואין כל בריה יכולה לכיון אותה שעה חוץ מבלעם הרשע דכתיב ביה ויודע דעת עליון - מלמד שהיה יודע לכיון אותה שעה שהקדוש ברוך הוא כועס בה!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

מויתור לא מפסידים

בשמחה ומפסירי: 'מויתור לא מפסידים, זה יכול אפילו להציל חיים!'

בפעם אחרת, כששוב ויתר על זכותו המגיעה לו ביושר, 'נזף' בו אחד מידידיו: 'אפרים, עליך ללמוד לעמוד על שלך! מדוע אתה כזה ותרן?! הרי אם לא תלמד לעמוד על זכויותיך, בסופו של דבר תהפוך למרמס, יבישו עליך כעל אדם מסכן! חבל שאתה נותן את הרושם התמים הזה, עליך ללמוד להתעקש יותר. למה להיות כזה ותרן תמיד?' - שאל הלה בפליאה.

ואפרים, לא רק שלא השתכנע, אלא השיב כדרכו: 'מויתור לא מפסידים, ויתור יכול להציל חיים!', וחשף לראשונה את נס הצלתו בימי האימה:

בן 10 בלבד היה אפרים, כשכוחות הנאצים כבשו את דערברעצין, ובשיתוף פעולה עם ההונגרים - שונאי ישראל, ריכזו את כל היהודים בגטו, בתנאי חיים קשים ובלתי נסבלים. את האבות הפרידו מהמשפחות מבעוד מועד, וכך נותרו בגטו האמהות והילדים לבדם, נאחזים זה בזה. לא הרבה זמן שהו בגטו, כבר כעבור כמה שבועות, הגיעו רכבות משא ענקיות, להעביר באמצעותם את הנשים והילדים למשרפות אושוויץ....

באותו יום נוראי, העירו החיילים ההונגרים את כל יהודי הגטו בשעת בוקר מוקדמת, ופקדו עליהם להגיע בזריזות לתחנת הרכבת. הם דחפו ובעטו, גידפו וחירו, הדפו והיכו, עד שאחרון היהודים הגיע לתחנת הרכבת. כל היהודים החלו להידחק אל קרונות המשא שהועמסו עד להתפסק....

אמו של אפרים, עמדה לצד חמשת עולליה, ונהדפה יחד עימם אל תוך קרון הרכבת, משגיחה עליהם בשבע עיניים, חוששת לעוזבם אפילו לרגע קצר. משפחתו של אפרים התמקמה בירכתי הקרון החמישי ברכבת, האם וחמשת הילדים עמדו מצונפים ודחוסים זה עם זה, כשעיניהם מלאות חרדה....

ואו, נשמע מהרציף קול בכי מצמרר וקורע לב. ילדה קטנה עמדה שם, אמה ומשפחתה כבר שהו בתוך הקרון, אך היא נותרה בחוץ. ההונגרים הרשעים ניסו לדחופה פנימה, אך הבינו כי הדבר לא יתכן, הקרון כבר דחוס ועמוס ואין בו מקום למחט. הילדה הקטנה נותרה בודדה על שפת הרציף, והחלה ממררת בבכי חסר מעצורים....

קול בכיה הגיע לאוזניו של אפרים, וכהרף עין - החליט לוותר. הוא קיבל את רשות אמו למהלך, ומיד קפץ מהקרון, ונתן לאותה ילדה להידחק פנימה במקומו ולהתאחד עם משפחתה. 'אני כבר אמצא מקום בקרון אחר' - זעק לאמו ברדתו מהרכבת, ומיהר לחפש בין הקרונות מקום להניח

ר' אפרים סגל, הגבאי המיתולוגי של בית הכנסת, היה ניצול שואה, אוד מוצל מאש. באותן שנים איומות, כאשר עשן שחור היתמר בשמי אירופה והעלה עמו בסערה למעלה מ-6 מיליון יהודים, ניצל אפרים בדרך לא דרך, איש לא ידע איך וכיצד. הוא נותר שריד בודד מכל משפחתו, הוריו, אחיו ואחיותיו, שכולם הפכו לטרף בידי חיות האדם הנאצים.

את זכרם שלא ימוש מליבו, הנציח אפרים הגבאי בחנוכיית בית הכנסת, חנוכיה בינונית בגודלה ומוזהבת בחלקה, שהציב על חלון בית הכנסת מדי שנה. מעולם לא שכח להציב בצמוד אליה את השלט המצמרר, בו מצויינים שמות הוריו, אחיו ואחיותיו, שכולם עלו בסערה השמימה, על קידוש ה', בשנות המלחמה האיומה.

לאחר שהניח את החנוכיה, המתין בדריכות ובציפיה לרגע הגדול, בו יגש אל החנוכיה ויבעיר את השלהבות הקטנות, יעשה את אותה פעולה פשוטה לכאורה אך טעונה בהתרגשות ובגעגוע צורב לבני משפחתו. חברי הקהילה ידעו כבר על התרגשותו הגוברת במעמד ההדלקה, וכמו ציפו מדי שנה בשנה לשמוע את קולו נישא ברמה בתחילת הברכה, ואז נשבר, נסדק, עוצר לרגע ומתבונן בשלט, כשלאחר רגע היה אזור עוז, מסיים את הברכה ומדליק בעיניים מצועפות בדמעות.

באופן לא צפוי לחלוטין, התרחש באחת השנים מעשה אשר לא ייעשה. אחד ממתפללי בית הכנסת, שכנראה לא היה מודע למטעני הרגש האצורים בחנוכייתו של אפרים הגבאי, גמר ואמר להנציח את אמו בתרומת חנוכיה לבית הכנסת. בערב חנוכה, נכנס להיכל בית הכנסת, הסיט את חנוכייתו של אפרים הגבאי הצידה, והציב חנוכיה מפוארת משלו. בכך לא הסתפק האיש, אלא הטיב את הנרות יפה, והכינם להדלקה, שהוא יבצע כמובן, בעוד שעות ספורות....

לקראת עת הדלקת הנרות, החל רחש של הלם וחרדה בין המתפללים, שהחלו להתגודד ולדון על העוול הנורא שעשה האיש. עוד רגע חלף, האוירה נעשתה עכורה, וכמעט שביט הכנסת הפך למאכולת אש של מחלוקת וזעם. אך אפרים אזר עוז, ניגש ואמר באצילות: 'לא נורא, באמת לא נורא. החנוכיה שלו הרבה יותר יפה משלי, אתן לו להדליק... מלוותר אף פעם לא מפסידים, על בשרי למדתי זאת!'

כולם עמדו והביטו בו בהלם, נרעשים מהויתור האצילי. הם ידעו מה משמעות החנוכיה עבורו, והופתעו לראות את הויתור הגדול. אלא שזה לא היה ויתורו היחיד - כך היה גם כששכנו ביקש לבנות מעליו, מקטין את שטח סוכתו ומותיר לו סוכה מיניאטורית לשימוש, כשאפרים מוותר לו

את כפות רגליו...

אפס, יתר הקרונות כבר היו חתומים ועולים, וההונגרים מיהרו לנעול את גם את הקרון ממנו יצא, והרכבת יצאה לדרכה, שועטת בואכה אושוויץ. אפרים בן העשר ויתר על מקומו, אך נותר בודד ועזוב, ילד אומלל שאפילו משפחתו אינה עמו...

הוא הסתובב לאחור, וגילה כי נותר לבד, הכי לבד בעולם. הוא ויתר לאותה ילדה על מקומו, אך נותר ללא מכר וגואל, ילד עזוב ובודד בגטו ריק מאדם, כשרק הכוחות ההונגרים מפטרלים בו ובחיים מכל הבא ליד. באותם רגעים, חלפו בראשו הרהורי חרטה על הצעד שעשה: 'הרי נותרתי לבדי, לבסוף אפול כאן, מוטל לבד, גוע ברעב. מדוע ויתרתי על מקומי ברכבת, מדוע הסכמתי לרדת?' - סנט בעצמו שוב ושוב....

אפרים נשנק מכאב, עיניו הצטעפו בדמעות: 'ברבות הימים, כמו שאתה מבין, הרכבת הגיעה לאושוויץ, ושם' - פרץ אפרים בבכי מר - 'הם כולם נהרגו, נשרפו... רק אני נותרתי חי, התגלגלתי מכאן לשם אך נותרתי בחיים!'

ואם אתה רואה אותי עכשיו חי וקיים - הוסיף אפרים בקול נשנק מדמעות, 'אז אתה רואה עדות חיה לכך שבסופו של דבר - הויתור תמיד משתלם, תמיד משתלם. הויתור לא רק משתלם, הוא יכול להציל חיים!' - אמר אפרים והגביה את קולו, מקנח את דמעותיו הזולגות....

'כי אם לא הייתי מוותר אז לאותה ילדה אומללה - הייתי נכחד מהעולם יחד עם בני משפחתי, במשרפות אושוויץ. אך ויתרתי, ויתרתי...' - אמר שוב את מילת הקסם שהצילה את חייו, 'ונותרתי שריד בודד לבני משפחתי, ואף זכיתי להקים משפחה ולהנציחם!'

סיפורו של אפרים הגבאי, המובא בספר 'האמנתי ואדברה', מלמד: הויתור, לפעמים נראה חלוש אופי, אדם שלא עומד על שלו, לא מספיק אסרטיבי, לא יודע להתעקש. האמת הפוכה: הויתור הוא כמו משקיע נבון, שמוכן לוותר עכשיו אך הוא בטוח שלאורך זמן זה ישתלם. לא תמיד יידע כיצד, אך הדבר בטוח: מויתור לא מפסידים, ויתור יכול להציל חיים!

ההזדמנויות לוותר, צעות פעמים רבות לנגד עינינו. בשכן המבקש להרחיב את ביתו, במישהו שממהר לצדינו ואנו יכולים לתת לו זכות קדימה, אדם שלקח משהו שלכאורה אנו קודמים לו. נזכור כי הויתור הוא לא צעד של כישלון אלא צעד חכם ונבון, צעד של אהבת ישראל שבסופו של דבר גם ישתלם מאוד!

פרשת שבוע

הרב משה דיין

כח הדיבור והשלכותיו

תחילת פרשת מטות עוסקת בדיני נדרים, פרשה זו נאמרה לראשי המטות כמו"ש וידבר משה אל ראשי המטות. למרות שהפרת נדרים יכולה להתבצע על ידי חכם או על ידי שלושה הדיוטות. עם כל זה נאמרה בתחילה לראשי המטות בכדי שהאדם יתן משקל והערכה לדיבור שמוציא מפיו. הדרך להדגים מה כוחו של הדיבור זה רק דרך ראשי המטות. שהם מבינים מה העוצמה של הדיבור.

נדרים הם ענין אישי שכל אדם מחייב את עצמו. אך ישנה כאן הערה כללית על השפעת הדיבור, וכבר אמרו חכמים 'מילה בסלע', שתיקה בשתיים'. זה כלל בחיי הפרט ובחיי הכלל. פחות דיבורים החיים יותר זורמים, הוספת הערה אם היא לא במקום יכולה לעורר ולחולל מהומה שלימה. ולפעמים מילה אחת, כבר יש בכוחה להרוס 'שלום בית' לקלל יחסים בין חברים. לערער באימון הדדי.

בספר 'תעיתי כשה אובד' הביא אחד מהניסים שהיו לו שניצלו חייו והכל בגלל מילה לא במקום, ואולי לא בזמן. הייתי עובד במילוי מכונות שתייה והיו לי מכונות במקומות הכי גרועים שפחד היה להכנס אליהם. והנה בוקר אחד הגעתי לאחד המקומות המסוכנים ביותר וניגש אלי מכסיקני שנראה שיכור לחלוטין, במקרה היה זה בעלה של מנהלת המקום, ופנה אלי בדיבור מאיים שהמכונה גנבה לו את הכסף והוא רוצה את כספו בחזרה. ואני כמנהגי אמרתי לו תסתלק מכאן בתוספת ברכת הדרך "סטופד מכסיקאן" הכוונה 'מכסיקני טיפש', ומילה זו העלתה את חמתו של אותו מטורף. ואמר לי אם אתה גבר תשאר כאן, אמרתי לו אין בעיה אני מחכה לך, חשבתי שאני גיבור, לא חלמתי על מה שהולך להיות.

והנה לאחר כמה רגעים אני רואה אותו מרחוק רץ לכיוון שלי, עם אקדח נגד פילים כל כדור יכול לפרק פיל, והוא מכיון אותו אלי וצועק, "אתה קורא לי מכסיקני טיפש, אני הורג אותך" כשהוא כבר עמד מולי עם אקדח מכוון, ואומר לי "אני יורה כדור" כבר לא צחקתי יותר, קפאתי על מקומי, רציתי לעשות משהו לזנק עליו או לזרוק משהו, פשוט לא יכולתי לזוז, והרגשתי שזה הסוף. והנה אני שומע צעקה "אל תזוז, תעמוד" לא הבנתי מי צועקת, פתחתי את העיניים והנה אני רואה את אשתו של המטורף הזה שהיתה מנהלת שם רצה אחריו בצעקות שלא יזוז, והוא כנראה חישבן לאשתו ועצה וכך היא רצה לכיוון שלו וינקה על היד שלו ושלפה לו את האקדח מידו, ההצלה ממות בטוח. מאז אני זוכר תמיד שמילה שיוצאת בפזיזות יכולה לגבות מחיר יקר, והיו כאלו שלא התמזל מזלם ולאחר שאמרו את מה שלא צריך שילמו את המחיר, והיו כאלו ששילמו אף בחייהם.

הרב רועי גנון

בין המצרים

א. שלושת השבועות שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב נקראים ימי "בין המצרים" על שם הפסוק באיכה (פרק א' פסוק ג') "גלתה יהודה מעוניה... כל רודפיה השיגוה בין המצרים", וחז"ל דרשו במדרש איכה שאלו הימים שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב, שהם ימי צרות לעם ישראל שמיום י"ז בתמוז שפרצו את החומה ונכנסו לירושלים הרגו וטבחו האויבים והרסו את ירושלים וביום תשעה באב שרפו את בית המקדש, ולכן נוהגים עם ישראל מנהגי אבל וצער בכל שלושת השבועות הללו.

ב. מנהג חסידים ואנשי מעשה לומר "תיקון חצות" אחרי חצות היום (חוץ ממה שאמרים תיקון חצות כל השנה שבוה כתב מרן השולחן ערוך "ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר), ואומרים רק "תיקון רחל" בלי "תיקון לאה", ויש כאלו שמוסיפים עוד קינות כמובא בסידורים.

ג. בשלושת השבועות אין לשמוע מנגינות ושירי קודש שמלווים בכלי נגינה, ויש להחמיר בזה אפילו לילדים קטנים שהגיעו לחינוך, אולם ברור שמותר לשיר בפה בלא מנגינה שירים לה' יתברך, וכל שכן בשבת או בתפילה שמותר להשמיע נעימה בתפילה.

ד. ריקודים ומחולות אסור לעשות בימי "בין המצרים" ואפילו שעושים בלא מנגינה. (כיוון שריקוד זה דרך שמחה, ובשלושת השבועות צריכים להתנהג במנהגי אבלות על האסונות שקראו בימי החורבן).

ה. בסעודות מצוה מותר להביא כלי זמר ולשמוע שירים, וסעודות מצוה מיקרי סעודה של חתן וכלה (ודווקא שיש הפרדה בין הגברים לנשים בריקודים) או סעודה בשאר ימי שבעת המשתה של החתן והכלה, או ברית מילה, או סעודת בר מצוה שנערכת באותו היום שהגיעו למצוות (אולם אם מאחרים את מקדימים את סעודת הבר מצוה בכמה ימים ראו להחמיר שלא להשמיע שירים), וכן סעודת פדיון הבן או סיום מסכת גם כן נקראות סעודת מצוה, אולם סעודת "ברית יצחק" (סעודה שעושים בלילה שלפני ברית מילה וקוראים בוהר ועוד כמה דברים) אינה נקראת סעודת מצוה. אולם מנהג האשכנזים להחמיר שלא להשמיע שירים אפילו בסעודת מצוה שחלה בימי "בין המצרים".

ו. מנהג האשכנזים שלא להסתפר בשלושת השבועות בבין המצרים, אולם מנהג הספרדים כדעת השולחן ערוך שכל האיסור להסתפר חל רק בשבוע שחל בו תשעה באב.

ברכת השחינו בבין המצרים

בספר חסידים (סימן תת"מ) כתב "ש מן החסידים הראשונים שלא היו אוכלים פרי חדש בין י"ז בתמוז לתשעה באב כי אמרו איך נברך עליו שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה והוא זמן פורענות", היינו כיון ששלושת השבועות בין י"ז בתמוז לתשעה באב הם ימי צער וחורבן לעם ישראל לכך נמנעו לברך ברכת "שהחינו". אולם הגאון רבי ישראל איסרלן בעל ספר "תרומת הדשן" היה נוהג לברך שהחינו בימי בין המצרים משום שאין מעבירין על המצוות, שכן מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה.

מרן בשולחן ערוך (סימן תקנ"א ע"ף י"ז) פסק "טוב להיזהר מלומר שהחינו בין המצרים על פרי או על מלבוש", וגם רבינו האר"י בספר שער הכוונות (דף פ"ט עמוד ב') כתב שצריך להיזהר ולהימנע מלאכול פרי חדש או ללבוש בגד חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו שהחינו, וכן הסכימו עוד הרבה אחרונים שלא לברך שהחינו בימי בין המצרים, וכן לא יאכל את הפרי החדש בשלושת השבועות בלי לברך עליו ברכת "שהחינו", ולכן להלכה יניח את הפרי החדש או את הבגד לאחר תשעה באב (והיינו עד שיעבור יום י' באב שמחמירים גם שלא לברך שהחינו, מכיוון שרובו של בית נשרף בעשירי באב), ואז יאכל את הפרי או ילבש את הבגד ויברך עליהם "שהחינו".

במה דברים אמורים, בימי החול שבבין המצרים אבל בשבתות בבין המצרים מותר מעיקר הדין לברך "שהחינו" על פרי חדש או על בגד, והטעם לכך כיון שהמנהג לא לברך שהחינו הוא מן החסידים הראשונים שהיו נמנעים מזה ולא אסור מדין התלמוד, וגם מרן בשולחן ערוך לא כתב בלשון אסור אלא כתב "טוב להיזהר", ועוד כיוון ויש מצות עונג שבת, לכן מותר מעיקר הדין לברך ברכת "שהחינו" בימי בין המצרים, אולם יש מחמירים לא לברך "שהחינו" גם בשבתות שבימי הספירה.

חולה שאין בו סכנה רשאי לאכול פרי חדש בימי בין המצרים וכן יברך עליו שהחינו, והוא הדין לאישה מעוברת שמתאוה לפרי חדש ויש לחוש שאם תמנע עצמה מהפרי יגרם הדבר נזק לאשה או לעובר, וכן קטן שאינו מבין משמעות החורבן מותר לו לאכול פרי חדש ולברך עליו שהחינו.

בא נקבע פגישה לערב פסח!

אני בטוח, שבכל פרק זמן שהוא במהלך השנה, אם נשאל בני אדם – מהו הזמן הלחוצ ביותר בשנה? היום שיקפוץ בראש יהיה – ערב פסח.

מורידים את כלי הפסח, מסיימים עם הנייר כסף לשיש, קונים מברשות שיניים חדשות, וגם נעלים לקטנה, חייבים להזדרז עם זמן אכילת חמץ ולרוץ לשריפת חמץ ברחוב ליד. מארחים 40 איש לליל הסדר, או מתארחים אצל ההורים ולא הספקנו לקנות מתנה ולהכין מזוודה. שלא לדבר על הכביסות האחרונות לפני חול המועד והר הגיהוץ שממתין בלי סבלנות. בקיצור, יום עמוס לעם ישראל.

ואם יבוא מישהו, וירצה לקבוע איתנו פגישה – דווקא ביום הזה בבוקר, וודאי נסרב. "זה דחוף" הוא יפציר. "זה בלתי אפשרי" נענה. "אין זמן. לא היום".

באמת בלתי אפשרי? באמת אין זמן?

לפני 10 שנים, י"ד ניסן, ערב פסח תשס"ט, עזבו מאות אלפים את כל עיסוקיהם: את הנייר כסף, את הסירים, את האורחים ואת המצות ויצאו לרחובה של עיר להתקהלויות ענקיות בכל עיר ועיר. אין היה להם זמן? ועוד בערב פסח??

הם ברכו את ברכת החמה!!! ברכה הנאמרת אחת ל – 28 שנה, כאשר החמה שבה למקום מוצאה, באותו יום בשבוע ובאותה

שעה, כפי שהיתה בבריאת העולם.
מסקנה: אין דבר כזה אין דבר כזה!

ריצ'רד סיינט ג'ון, הוא איש עסקים אמריקאי מצליח ועשיר. לפני כעשר שנים, בטיסה לסן פרנסיסקו, ישבה לידו נערה מתבגרת שמשפחתה הענייה התפרקה והיא היתה בדרכה לגור עם קרובי משפחה. היא שאלה אותו, מה הוא עושה בחיים, כי הוא נראה איש עשיר. והוא ענה לה בכנות, שהוא בקושי סיים את לימודיו בבית הספר התיכון, והיום הוא מיליונר. הוא הדגיש שכסף לא באמת חשוב לו. הנערה המסכנה אמרה שנמאס לה להיות ענייה ולה זה דווקא כן חשוב... ואז הגיע השאלה הגורלית: היא שאלה אותו "מה באמת גורם להצלחה?"

להפתעתו, לא היתה לו תשובה.

כדי למצוא את התשובה, הוא ראיין 500 אנשים מובילים בתחומם, ואסף עוד אלפי ראיונות עם מצליחנים בכל העולם. הוא ניתח באופן יסודי את המסקנות והגיע ל – 8 עקרונות יסוד המביאים להצלחה.

העקרונות מדברים על: התמדה, שיפור, עבודה קשה, אהבה למה שאנו עושים והתמקדות בעשייה.

אבל אני רוצה להתייחס לנקודה אחת, מה שהוא מכנה: **לדחוף**. לכולנו יש מגבלות שאנחנו שמנו על עצמנו. אם רוצים להצליח, בכל דבר בחיים: בלימוד, בהתמדה, בפרנסה, בחיי זוגיות, בדיאטה, בעבודת המידות ובכל מטרה שהצבנו בחיים, אנו חייבים לדחוף את עצמינו גם למה שנראה שאין דבר כזה.

כי אין דבר כזה אין דבר כזה!

הרב יהודה שמעוני מנגיד שיעור בישיבת אור דוד למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

"המשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"

(דניאל פרק י"ב פסוק ה')

ערוץ הלוויין דר וסוחרת . לוויין יוטלסאט 7A. תדר 12529 .S.R. 01480 H.

מרן הרש"ל"צ הרב **יחזקאל יוסף** שליט"א
בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

הרה"ג **ליאור גלזר**
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 22:15

הרה"ג **ראובן אלבו**
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 21:00

הרה"ג **דניאל זר**
שליט"א
בכל יום רביעי
בשעה 22:00

הרה"ג **אייל עמרמי**
שליט"א
בכל יום שני
בשעה 19:30

הרה"ג המקובל **בניהו שמואלי**
שליט"א
בכל יום ראשון
בשעה 21:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית של הרה"ג **דניאל זר** שליט"א באתרנו Rabenu.com